

Szabó Dárió
ÚGY VETTE LE

a szemüvegét, mikor gondterhelt volt,
ahogy csak egy gazdag ember veheti le,
aki nem fél, hogy újat kénytelen beszerezni
hanyag és heves mozdulata miatt. Más a reggeli
kitakarózást is óvatosabban végzi,
érintkezések sorával indul a nap.
Nekem ugyan nincs szemüvegem, csak
a mozdulat szépségét irigylem, sárm,
ahogy lekerül, sárm, ahogy vissza,
nyert úgy lenne az élet. A saját arccommal
a legnehezebb bármit is kezdenem,
szemüveg nélkül nem sok minden marad.
Csak egy könyök, amely az
asztallal érintkezik, egy orrmozgatás,
amelyet remélem valaki kedvesnek tart.
Egy szemöldökránc, amely mintha kifelé
szólna, mégis beleszorulok, miközben észleled.
Egy bólogatás és egy állvakarás hallgatás
közben csillogó tekintettel, amelyben meg-
akad a mozdulatod, és csak matatod, hogy
nézne ki rajtam a szemüveged. Mi mindenre
lennék benne képes, többé gondolkodnom
sem kéne, hogy okos és gyönyörű legyek
egyszerre, amíg beszélsz. De én a mozdulattól,
milyen levenni, félnék örökké.